

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

De minister van Justitie en Veiligheid
mr. F. van Oosten
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

Afdeling strategie

bezoekadres
Kneuterdijk 1
2514 EM Den Haag

correspondentieadres
Postbus 90613
2509 LP Den Haag

www.rechtspraak.nl

datum 28 januari 2026
e-mail wetgeving.rvdr@rechtspraak.nl
onderwerp Advies eerste tranche AMvBs NieuwSv

Geachte heer Van Oosten,

Bij brief van 31 oktober 2025, verzocht u de Raad voor de rechtspraak (de ‘Raad’) advies uit te brengen inzake 12 Besluiten die hun grondslag vinden in het nieuwe Wetboek van Strafvordering (hierna: de ‘Besluiten’ en ‘NSv’).

HET BESLUIT

Het consultatieverzoek ziet op de volgende Besluiten:

1. Besluit kennisgeving van rechten in strafzaken (Boek 1, Hoofdstuk 4);
2. Besluit slachtoffers van strafbare feiten (Boek 1, Hoofdstuk 5);
3. Besluit algemene bepalingen van het opsporingsonderzoek (Boek 2, Hoofdstuk 1);
4. Besluit aangifteplicht en klacht langs diplomatieke weg (Boek 2, Hoofdstuk 2);
5. Besluit inrichting en orde politieverhoor (Boek 2, Hoofdstuk 3);
6. Besluit bevoegdheden met betrekking tot voorwerpen en gegevens (Boek 2, Hoofdstuk 7);
7. Besluit heimelijke bevoegdheden (Boek 2, Hoofdstuk 8);
8. Besluit strafbeschikkingen (Boek 3, Hoofdstuk 3);
9. Besluit uitsluiting oproepingsprocedure enkelvoudige kamer (Boek 4, Hoofdstuk 5);
10. Besluit adviescommissie afgesloten strafzaken (Boek 5, Hoofdstuk 8);
11. Besluit bevoegdheden van bijzondere aard (Boek 6, Hoofdstuk 5);
12. Besluit aanwijzing Halt-feiten (Boek 6, Hoofdstuk 1).

Na overleg met de gerechten, adviseert de Raad als volgt.¹

ADVIES

¹ De Raad voor de rechtspraak heeft op grond van artikel 95 van de Wet op de rechterlijke organisatie een wettelijke adviestaak met betrekking tot nieuwe wets- en beleidsvoorstellen die gevolgen hebben voor de rechtspraak. De adviezen worden vastgesteld na overleg met de gerechten. De Raad voor de rechtspraak is een adviescollege in de zin van artikel 79 en 80 van de Grondwet. Bij het opstellen van zijn adviezen beoordeelt de Raad de voorgenomen wet- en regelgeving in het bijzonder op de gevolgen voor de organisatie en de werklast van de gerechten en op de (praktische) toepasbaarheid en uitvoerbaarheid. Rechteren zijn bij de behandeling van individuele zaken niet gebonden aan de inhoud van de wetgevingsadviezen van de Raad voor de rechtspraak.

Raad voor de
rechtspraak

datum 28 januari 2026
pagina 2 van 15

Onder verwijzing naar bovenstaande lijst heeft de Raad alleen opmerkingen over de Besluiten onder 2, 3, 6, 7 en 12.

Het Besluit houdende regels inzake de rechten van en voorzieningen voor slachtoffers van strafbare feiten (Besluit slachtoffers van strafbare feiten 202X)

Overkoepelend

Voor slachtoffers en degenen die met hun rechten werken, is duidelijkheid in regelgeving van belang. In de verscheidenheid aan regelgeving staat de Raad in ieder geval positief tegenover het feit dat hier twee eerdere AMvB's worden samengevoegd en in een nieuw jasje worden gestoken. Ook is de Raad positief over het feit dat de informatieplicht voor een onderzoek naar besmettelijke ziekten in een nieuw artikel in dit Besluit is opgenomen.

Voor de overzichtelijkheid in regelgeving is het aan te bevelen om ook de herstelrechtvoorzieningen in deze AMvB op te nemen. Zij maken nu deel uit van een afzonderlijk besluit. In ieder geval adviseert de Raad in de toelichting naar de verschillende besluiten te verwijzen met de concrete (zo mogelijk ook digitale) vindplaatsen van de verschillende besluiten die met het oog op slachtofferrechten in de strafrechtketen van belang zijn.

Artikelsgewijze opmerkingen

Artikel 2.1.1, eerste lid

De tekst “gedurende een passende termijn” staat hier voor “kosteloos”. Dat wekt de suggestie dat de toegang tot slachtofferhulporganisaties wel onbegrensd is, maar de bekostiging niet. De Raad vraagt zich af of dat bedoeld is.

Artikel 2.1.1, tweede lid

Het is goed dat hier niet nader is omschreven om wiens persoonlijke levenssfeer het gaat. De Raad meent dat niet alleen verantwoordelijkheid past richting het slachtoffer, maar dat ook voor de persoonlijke levenssfeer van betrokken professionals in het strafrecht en de persoonlijke levenssfeer van de verdachte. Ook daarop is de AVG van toepassing.

Artikel 3.1.1

Onder j: De Raad is positief over het feit dat de beschikbare herstelrechtvoorzieningen in de informatieplicht worden benoemd. Artikel 3.1.1 verwijst naar artikel 1.11.1 van de wet. Deze bepaling is gewijzigd gedurende de parlementaire behandeling en in [de meest recente versie](#) staan aparte definities van herstelrecht en mediation. Dat zou ten onrechte de indruk kunnen wekken dat de informatieplicht alleen ziet op herstelrecht-mogelijkheden in enge zin. De Raad adviseert de tekst zo aan te passen dat helder is dat onder ‘herstelrechtvoorzieningen’ in de zin van voorgesteld artikel 3.1.1 ook ‘mediation’ valt.

Artikel 3.1.4

In beide artikelleden wordt uitsluitend naar 3.1.1 verwezen, terwijl goed voorstelbaar is dat het in ieder geval ook geldt voor 3.1.2.

Raad voor de
rechtspraak

datum 28 januari 2026
pagina 3 van 15

Artikel 3.1.5, tweede lid

De vertaling en begrijpelijkheid zal ook dienen te gelden voor de informatieplichten van artikel 3.1.2 en 3.1.3; nu is alleen artikel 3.1.1 genoemd en dat doet geen recht aan de benodigde toereikende informatievoorziening.

Artikel 3.1.6

Ook hierin is de Raad van oordeel dat nog onvoldoende is onderkend of dit ook moet gelden voor de informatieplichten uit 3.1.2 en 3.1.3.

Artikel 4.1.1

De Raad adviseert in de toelichting op dit artikel nader te verduidelijken dat het om alle ondervragingen van het slachtoffer gaat die in het kader van een strafrechtelijk onderzoek en in het kader van een strafproces plaatsvinden. Dit artikel ziet dus ook op verhoren door de rechter- of raadsheer-commissaris en ook een alsnog aan de politie opgedragen verhoor – na afronding van het opsporingsonderzoek – valt eronder.

Artikel 5.1.2

Hier geldt hetzelfde als bij artikel 4.1.1:

Ook bij deze bepaling is het van belang in de toelichting te vermelden dat het om alle verhoren van het slachtoffer gaat die in het kader van een strafrechtelijk onderzoek en in het kader van een strafproces plaatsvinden.

Het Besluit houdende algemene bepalingen van het opsporingsonderzoek uit Boek 2 van het Wetboek van Strafvordering (Besluit algemene bepalingen van het opsporingsonderzoek)

Overkoepelend

De Raad vraagt zich af of de expliciete verplichting om een bevel in verzekeringstelling en verlenging in verzekeringstelling en bevel ophouden ter vaststelling van identiteit te voorzien van een dagtekening en een handtekening mogelijk overbodig is in dit besluit. Immers, het gaat al om bevelen die afzonderlijk moeten worden vastgelegd ex artikel 2.5.1 NSv. Afzonderlijke vastlegging impliceert volgens de NvT onder verwijzing naar kamerstukken ‘dat degene die het bevel geeft, dat bevel heeft ondertekend of in ieder geval het bevel zelf heeft opgesteld’.

De Raad stelt vast dat het in artikel 3.1.1 van het Besluit gaat om de verplichting tot het vermelden van gegevens bij ingrijpende bevoegdheden zoals vrijheidsbeneming en bevoegdheden met betrekking tot het lichaam. Vanwege de ingrijpendheid van de bevoegdheden maar ook vanwege de overzichtelijkheid ligt het meer voor de hand deze eisen in de wet in formele zin neer te leggen. De Raad adviseert daarom deze eisen niet in deze AMvB te formuleren maar te verplaatsen naar het NSv.

Raad voor de
rechtspraak

datum 28 januari 2026
pagina 4 van 15

Het Besluit houdende bepalingen over bevoegdheden met betrekking tot voorwerpen en gegevens uit Boek 2 van het Wetboek van Strafvordering (Besluit bevoegdheden met betrekking tot voorwerpen en gegevens)

Overkoepelend

In de consultatiebrief wordt de vraag gesteld of opname van de eisen die worden gesteld aan bevelen en machtigingen in dit algemene besluit voor de hand ligt, of dat ze beter kunnen worden opgenomen in het Besluit bevoegdheden met betrekking tot voorwerpen en gegevens respectievelijk het Besluit heimelijke bevoegdheden. De keuzes die nu gemaakt zijn (betreffende welke onderwerpen in welk Besluit), komen de Raad logisch en overzichtelijk voor.

Artikelsgewijze opmerkingen

Artikel 2.1.1

Onder a wordt niet meer expliciet bepaald dat de kennisgeving schriftelijk moet plaatsvinden. De Raad adviseert expliciet te maken op welke wijze de kennisgeving gedaan kan worden. Volstaat een mondelinge kennisgeving? Of dient de kennisgeving schriftelijk vastgelegd te worden? In het nieuwe wetboek staat in artikel 1.9.1 in lid 1 dat waar dit wetboek tot het meedelen van een bericht verplicht, dit bericht in mondelinge vorm wordt overgedragen, tenzij kennisneming daardoor onvoldoende is verzekerd. In het tweede lid staat dat waar dit wetboek tot het in kennis stellen of ter kennis brengen van een bericht verplicht het bericht in schriftelijke vorm wordt overgedragen, tenzij bij algemene maatregel van bestuur in daarin omschreven gevallen anders is bepaald.

Door de gekozen terminologie in artikel 2.1.1 is voor ons niet helder of lid 1 of lid 2 van artikel 1.9.1 NSv hier van toepassing is.

Artikel 3.1.1

In het artikel staat nu vermeld dat het voorwerp dat in beslag wordt genomen zorgvuldig wordt omschreven. De Raad adviseert daaraan toe te voegen dat bijzonderheden en waarneembare schades expliciet moeten worden vermeld.

Artikel 3.2.1

In lid 3 sub a van dit artikel wordt het mogelijk gemaakt om voortaan tot vervreemding van inbeslaggenomen voorwerpen over te gaan indien de waarde daarvan minder dan €10.000,- bedraagt. In de huidige wetgeving is dit bedrag € 3000,-. Deze sprong van € 3000,- naar € 10.000,- wordt naar het oordeel van de Raad niet voldoende onderbouwd, terwijl het wel gaat om een inbreuk op het eigendomsrecht. De verhoging naar een bedrag van € 10.000,- lijkt ogenschijnlijk arbitrair.

Artikel 3.2.3

In het tweede lid van dit artikel staat nu vermeld: *“Indien aannemelijk is dat de waarde van het voorwerp meer bedraagt dan € 35.000 of indien de specifieke aard van het voorwerp daartoe aanleiding geeft, vraagt deze daartoe het oordeel van ten minste één persoon die geacht kan worden goed op de hoogte te zijn van de marktprijzen van dergelijke voorwerpen.”*

De Raad adviseert deze tekst aan te passen naar: *“ten minste één persoon die redelijkerwijs geacht kan worden goed op de hoogte te zijn van de marktprijzen.*

Raad voor de
rechtspraak

datum 28 januari 2026
pagina 5 van 15

Artikel 6.1.1

Ook hier adviseert de Raad om bijzondere verbaliseringsverplichtingen in de wet in formele zin op te nemen en deze niet onder te brengen in een AMvB.

Het Besluit houdende bepalingen over heimelijke bevoegdheden uit Boek 2 van het Wetboek van Strafvordering (Besluit heimelijke bevoegdheden)

Overkoepelend t.a.v. hoofdstuk 4 (uitvoeringsregels bij artikel 2.8.8 NSv)

Dit hoofdstuk bevat uitvoeringsregels voor het stelselmatig geautomatiseerd overnemen van gegevens uit publiek toegankelijke bronnen (artikel 2.8.8. NSv). Een andere term hiervoor betreft ‘Automated Osint’.² Het betreft (kort gezegd) geautomatiseerd openbronnenonderzoek met behulp van een softwareapplicatie.³ Het betreft software waarmee doorgaans de structuur van websites (waaronder webpagina’s met inhoud) in kaart kan worden gebracht en geïndexeerd (crawlen) en waarmee relevante gegevens van die websites kunnen worden vastgelegd (scrapen). Beide functionaliteiten (de crawler en de scraper) zullen doorgaans in dezelfde softwareapplicatie zijn geïmplementeerd.

Tevens verdient opmerking dat dergelijke software steeds vaker AI-componenten bevat. AI-gebaseerde crawlers⁴ kunnen onder meer gesimuleerde gebruikersacties (zoals: inloggen op een account, zelfstandig navigeren binnen een website en specifieke digitale handelingen, zoals de cursor bedienen) uitvoeren om content te benaderen die via een traditionele crawler (zonder het handmatig aanpassen van de configuratie) niet toegankelijk zou zijn. AI-gebaseerde scrapers⁵ kunnen onder meer zelfstandig voor de prompt/de zoekvraag relevante gegevens van een website herkennen, interpreteren en vastleggen, terwijl een traditionele scraper (kort gezegd) beperkt is tot het vastleggen van (een selectie van) door de crawler geïndexeerde gegevens. Het Besluit voorziet niet in uitvoeringsregels voor het gebruik van AI-gebaseerde crawlers en scrapers. Nu zowel toezichthouders als opsporingsdiensten steeds vaker dergelijke software voor online openbronnenonderzoek (zullen) gebruiken, is dat wat ons betreft een gemis.

Op p. 34 NvT (onderaan de eerste alinea) wordt gesteld dat de oorspronkelijke gegevens op een gegevensdrager in beginsel niet zullen wijzigen nadat er een image van de inhoud van die gegevensdrager is gemaakt. Dit uitgangspunt is met betrekking tot mobiele devices onjuist.⁶ Kenmerkend voor mobiele devices is dat in het geheugen aanwezige gegevens voortdurend veranderen en daarin dus niet in een permanente toestand zijn opgeslagen (het betreft vluchtige gegevens) en dat de

² Zie met name het toezichtsrapport van de Commissie van Toezicht op de Inlichtingen- en veiligheidsdiensten over Automated Osint: [Toezichtsrapport CTIVD nr. 74 \(bijlage 1: toezichtskader en bijlage 2: begrippenlijst\)](#).

³ Toezichtsrapport CTIVD nr. 74, bijlage 2: begrippenlijst, onder ‘Automated Osint’. Nu een (web)applicatie software betreft, is dat onderdeel van de definitie niet overgenomen.

⁴ Zie voor een willekeurig voorbeeld: [Firecrawl- The Web Data API for AI](#): “Get llm-ready data from websites.”

⁵ Zie voor een willekeurig voorbeeld: [Features | ParseHub](#): “Scrape data from any dynamic website. (...). Interactive websites (AJAX & JavaScript). (...). Get data behind a log-in.” De aanprijzing dat ook afgeschermd gegevens (‘behind a login’) kunnen worden verkregen onderstreept het belang van het beperken van de werking van (AI-gebaseerde) Automated Osint-tools tot publiek toegankelijke bronnen.

⁶ Idem.

Raad voor de
rechtspraak

datum 28 januari 2026
pagina 6 van 15

daarop aanwezige gegevens alleen (met behulp van digitaal-forensische software) kunnen worden verkregen als het device is ingeschakeld.

In de laatste alinea wordt onder meer opgemerkt dat persoonsgegevens “op publiek toegankelijke bronnen zeer vluchtig van aard zijn”.⁷ De eerdere vaststelling dat gebruikers persoonsgegevens meestal eenvoudig (zelf) kunnen wijzigen, maakt niet dat die gegevens daarmee ‘vluchtig’ van aard zijn. Zoals hiervoor opgemerkt betreft de term ‘vluchtig’ een eigenschap van data die in het geheugen van mobiele devices worden opgeslagen en van gegevens die in het werkgeheugen van een computer aanwezig zijn.

Onderaan de pagina (NvT, p. 34) staat: ‘*Gedurende de keuring zijn de gegevens, gelet op de grilligheid van de publiek toegankelijke bron, alweer gewijzigd of zelfs verwijderd.*’ Dit veronderstelt een verband tussen de keuring van de werking van de software en de gegevens die daarmee worden verwerkt. De Raad ziet daartussen geen enkel verband; de gegevens worden niet gekeurd en de keuring van de werking van de software is niet afhankelijk van de gegevens die daarmee worden verwerkt.

Artikelsgewijze opmerkingen

Artikel 4.1.1

Onder het 2^e streepje wordt het overnemen van persoonsgegevens gedefinieerd als: “het met gebruik van software *overnemen* van persoonsgegevens uit publiek toegankelijke bronnen”. De definitie bevat dus net als de uitleg de term “overnemen”. In plaats van de term “overnemen” zou de term “kopiëren” kunnen worden gebruikt.⁸

Onder het 3^e streepje wordt ‘software’ gedefinieerd als: “een geautomatiseerde toepassing die persoonsgegevens detecteert en overneemt”. Het generieke gebruik van de term ‘software’ is wat ongelukkig, omdat de uitvoeringsregels in dit Besluit steeds betrekking hebben op een specifieke softwareapplicatie. De vraag rijst waarom in plaats van de term ‘software’ niet de ook elders in dit Besluit (namelijk in hoofdstuk 5) gebruikte term ‘technisch hulpmiddel’ wordt gebruikt.

Onder het 4^e streepje wordt technische infrastructuur gedefinieerd als: “een technische voorziening van een opsporingsdienst bedoeld voor de geautomatiseerde wijze van opslag van overgenomen gegevens.” Deze definitie is beperkt tot de infrastructuur (computersystemen/servers) die wordt gebruikt voor de opslag van overgenomen gegevens. Deze definitie omvat niet de in de NvT genoemde (tijdelijke) ‘tussenopslag’ van de overgenomen gegevens op de software zelf.⁹

Vermoedelijk wordt hier bedoeld op de bufferfunctie die scrapers gebruiken om geëxtraheerde en ongestructureerde data in batch-bestanden (bijvoorbeeld als .csv-, .xml-, JSON- of SQL-bestand) te verwerken (tijdelijke opslag in het geheugen van de applicatie) en vervolgens op te slaan op een

⁷ Idem.

⁸ Vgl. ook de NvT bij hoofdstuk 5: “Onder het overnemen van gegevens” wordt (...) verstaan het kopiëren van gegevens uit een externe bron.” Nu overnemen en opslaan in (de NvT bij) dit besluit strikt worden onderscheiden, ligt het niet in de rede om overnemen zodanig te definiëren dat het zich ook uitstrekt tot vastleggen/(tijdelijk) opslaan.

⁹ NvT, p. 35

Raad voor de
rechtspraak

datum 28 januari 2026
pagina 7 van 15

computersysteem/server (definitieve opslag).¹⁰ Voor het kunnen waarborgen van de integriteit en betrouwbaarheid van de overgenomen gegevens dient vastgesteld te kunnen worden dat de bufferfunctie van de betreffende softwareapplicatie naar behoren functioneerde. De bufferfunctie betreft met andere woorden een wezenlijke schakel in de chain of custody van de overgenomen gegevens.¹¹ Daarom is het een gemis dat de tijdelijke opslag van de overgenomen gegevens in het geheugen van de softwareapplicatie niet onder ‘technische infrastructuur’ wordt begrepen.

Artikel 4.1.2

In deze bepaling worden eisen gesteld aan de deskundigheid van opsporingsambtenaren die (kort gezegd) een bevel tot de inzet van ‘Automated Osint’ mogen uitvoeren. Opvallend is dat wordt gesproken over juridische, operationele en technische aspecten van het gebruik *van de software*.

Daarmee wordt miskend dat ook het gebruik *van de technische infrastructuur* bijzondere eisen stelt aan de deskundigheid van opsporingsambtenaren. Het waarborgen van de integriteit van de overgenomen gegevens tijdens de opslag daarvan vanuit de buffer/het geheugen van de betreffende softwareapplicatie op de computersystemen/servers van de politie is cruciaal voor de betrouwbaarheid van de overgenomen gegevens. De Raad adviseert daarom ook eisen te stellen op het gebied van kennis van de technische infrastructuur.

In de NvT bij artikel 4.1.2 staat onder meer: “Zij (*Raad: de opsporingsambtenaren als bedoeld in deze bepaling*) kunnen beschikken over cruciale kennis die noodzakelijk is om te kunnen bepalen op welke wijze er, naast de technische wetenschap, inhoudelijk gegevens gedetecteerd en overgenomen moeten worden.”¹² Onduidelijk is wat wordt verstaan onder “technische wetenschap”, omdat dat gelet op de formulering kennelijk geen verband zou houden met kennis omtrent de werking van de softwareapplicatie en/of technische infrastructuur. Bovendien is de formulering ongelukkig, omdat die suggereert dat de technische wetenschap ook gedetecteerd en overgenomen zou moeten worden.

Artikel 4.2.1

In lid 1 van deze bepaling wordt een opsomming gegeven van de gegevens die gedurende de uitvoering doorlopend geautomatiseerd in logbestanden moeten worden vastgelegd.

Onder e) wordt verwezen naar: “de werking van de technische infrastructuur.” Zoals eerder opgemerkt bij artikel 4.1.1 valt de werking van de buffer/het geheugen van de softwareapplicatie niet onder het begrip ‘technische infrastructuur’. Er is dus niet voorzien in een loggingsverplichting voor de werking van de softwareapplicatie, in het bijzonder de werking van de buffer/het geheugen waarin de overgenomen gegevens tijdelijk worden opgeslagen.

¹⁰ Het betreft in feite een exportfunctie van de betreffende softwareapplicatie.

¹¹ In de NvT bij art. 4.1.1 lijkt dit niet te worden onderkend, omdat geen aandacht wordt besteed aan het onderscheid tussen ‘overnemen’ en ‘opslag’.

¹² NvT, p. 36

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 28 januari 2026
pagina 8 van 15

Tot slot zij opgemerkt dat in de NvT geen aandacht wordt besteed aan de beschikbaarheid en bruikbaarheid van logbestanden in een strafzaak. Voor zover vragen rijzen omtrent de rechtmatigheid van de inzet van crawlers/scrapers dan wel de betrouwbaarheid van de overgenomen gegevens, zal de logging een onmisbare bron van informatie vormen.

Artikel 4.2.3

In lid 1 van deze bepaling wordt de eis gesteld dat de inhoud van logbestanden (*de Raad begrijpt: gedurende de uitvoering van het bevel*) niet mag wijzigen. De achterliggende redenering lijkt te zijn dat zolang de inhoud van logbestanden niet wijzigt, de integriteit van de overgenomen gegevens is gewaarborgd. Realiteit is evenwel dat de inhoud van logbestanden van softwareapplicaties doorlopend automatisch wordt gewijzigd. Dat gebeurt primair om de werking van de softwareapplicatie te monitoren en fouten ('bugs') op te sporen. Van tijdstempels van https-verzoeken en opgevraagde URL's zal bijvoorbeeld een registratie worden opgenomen in een logbestand. Logging van dergelijke gegevens houdt niet per definitie verband met de integriteit van de overgenomen gegevens. Met andere woorden; dit eerste lid heeft geen toegevoegde waarde omdat de inhoud van logbestanden (bij gebruik van betreffende software) doorlopend wijzigt. Dit geldt overigens ook voor het eerste lid van artikel 5.3.3.

In de bijzin van lid 3 wordt gesproken over "wijziging of kennisneming", maar de Raad begrijpt gelet op de formulering in het eerste zinsdeel dat wordt bedoeld: "wijziging of kennisneming door onbevoegden."

De inleidende alinea bij afdeling 4.2.2.

De zin "de codes, werking en methodiek van de gebruikte software moet controleerbaar, verifieerbaar en transparant zijn", roept de vraag op waar de term 'codes' naar verwijst. Voor zover wordt bedoeld op inzicht krijgen in de broncode van de betreffende softwareapplicatie, lijkt dat voor het controleren van de werking van de softwareapplicatie niet noodzakelijk en evenmin haalbaar omdat de broncode alleen zichtbaar is voor de softwareontwikkelaar.

Artikel 4.2.4

Deze bepaling vereist (kort gezegd) dat de softwareapplicatie zoveel mogelijk gericht wordt ingezet: de werking dient zoveel mogelijk te worden beperkt tot de publiek toegankelijke bronnen (websites, webpagina's, of onderdelen daarvan) waarvoor de officier van justitie op voorhand toestemming heeft gegeven. Dit betreft vermoedelijk het meest complexe technische aspect van de inzet van crawlers en scrapers, omdat de werking daarvan op voorhand nooit volledig valt te voorzien. Voor AI-gebaseerde crawlers en scrapers geldt vanzelfsprekend nog sterker dat de exacte werking daarvan in een specifiek geval op voorhand slechts (zeer) beperkt valt te voorzien.

De kernvraag is met name welke eisen mogen worden gesteld aan de verantwoording van de wijze waarop wordt getracht om 'bijvangst' (het onbedoeld overnemen van gegevens uit publiek toegankelijke bronnen waarvoor de officier van justitie niet expliciet toestemming heeft gegeven) zoveel mogelijk te vermijden.¹³ De formulering "zodanig ingericht" is in zoverre onbevredigend, omdat geen concrete technische (minimum)eisen worden geformuleerd waaraan de configuratie van de

¹³ Zie over bijvangst van crawlers/scrapers: R.J.A. Klaar, [De strafvorderlijke normering van het geautomatiseerd overnemen van persoonsgegevens uit publiek toegankelijke bronnen](#), *TMSV* 2022/1, par. 4.1.

datum 28 januari 2026
pagina 9 van 15

softwareapplicatie moet voldoen. Terzijde verdient opmerking dat dergelijke technische (minimum)eisen zullen verschillen al naar gelang de softwareapplicatie wel of geen AI-componenten bevat. De Raad adviseert dit nader te normeren.

Artikel 4.2.5

In lid 1 wordt (kort gezegd) de eis gesteld dat de softwaregegevens zodanig overneemt dat de *inhoud* daarvan identiek is aan de gedetecteerde gegevens. Een eenvoudigere formulering zou misschien zijn: “de software neemt gegevens ongewijzigd over.” De beperking tot ‘inhoud’ roept de vraag op of de eis niet geldt voor metadata. De Raad ziet geen enkele rechtvaardiging om minder strenge integriteitseisen aan metadata te stellen. Terzijde zij opgemerkt dat in strafzaken regelmatig voor de beoordeling cruciale vaststellingen op metadata worden gebaseerd, zoals de vaststelling dat de gebruiker bepaalde digitale handelingen (op een device) heeft verricht.

Lid 2 betreft de eis dat (kort gezegd) de datum en tijd van het overnemen van de gegevens en de online vindplaats van de gegevens worden vastgelegd. In de NvT wordt een URL (hyperlink) als voorbeeld genoemd van een online vindplaats.¹⁴ In de NvT wordt het internet als *voorbeeld* van een publiek toegankelijke bron aangemerkt.¹⁵ Daarmee strookt niet dat lid 2 slechts verplicht tot registratie van de publiek toegankelijke bron voor zover het op het internet aangetroffen gegevens betreft. Digitale Osint kan ook digitale bronnen omvatten die niet noodzakelijk via een internetbrowser worden benaderd, maar die wel publiek toegankelijk zijn via een netwerkprotocol (zoals: WHOIS- en DNS registers, (onbedoeld) onbeveiligde databases)), onbeveiligde IoT-devices, API’s, etc.). Lid 2 stelt nu niet de verplichting om de voormelde digitale bronnen als herkomst van overgenomen gegevens te registreren. In de NvT worden evenmin voorbeelden gegeven van herkomstinformatie van digitale bronnen anders dan het internet. De Raad adviseert het Besluit op dit punt uit te breiden.

Artikel 4.2.6

De term ‘beveiligd’ in lid 1 lijkt niet de lading te dekken, omdat de eis wordt gesteld dat onbevoegden helemaal geen kennis kunnen nemen van de overgenomen gegevens. Daarmee lijkt de eis betrekking te hebben op het inrichten van autorisatiebeheer. Artikel 4.2.7 lid 2, versterkt die indruk. Wellicht is het beter te kiezen voor een term als ‘afgeschermd voor onbevoegden’.

Overkoepelend t.a.v. hoofdstuk 5

Dit hoofdstuk bevat uitvoeringsregels voor het binnendringen in geautomatiseerde werken door Digit (artikel 2.8.16 NSv). In de NvT wordt vooropgesteld dat in dit hoofdstuk het huidige Besluit onderzoek in een geautomatiseerd werk (Bogw) is overgenomen, en dat dit hoofdstuk aldus het Bogw zal vervangen.¹⁶

In de NvT wordt onder meer opgemerkt dat bij het overnemen van gegevens reeds elders opgeslagen gegevens worden gekopieerd en terecht komen in systemen van de opsporing.¹⁷ Deze zin maakt

¹⁴ NvT, p. 38

¹⁵ NvT, p. 36

¹⁶ NvT, p. 40.

¹⁷ MvT, p. 41

Raad voor de
rechtspraak

datum 28 januari 2026
pagina 10 van 15

duidelijk dat het technisch hulpmiddel dat in het kader van artikel 2.8.16 NSv wordt ingezet, in technische zin ingericht zal moeten zijn voor het opslaan van gegevens.

Artikelsgewijze opmerkingen

Artikel 5.1.1

In de NvT wordt een technisch hulpmiddel omschreven als software die wordt gebruikt voor het verrichten van onderzoekshandelingen en uitdrukkelijk niet de software die wordt gebruikt bij het binnendringen.¹⁸ [bookmark23](#) Deze omschrijving past niet bij de tekst in artikel 5.1.1, 3^e streepje, waarin een technisch hulpmiddel wordt gedefinieerd als een softwareapplicatie die gegevens detecteert, overneemt en transporteert en waarmee onderzoekshandelingen worden verricht ter uitvoering van een bevel. Het laatste deel van de omschrijving kan bezwaarlijk anders worden opgevat als dan dat wanneer een bevel binnendringen is afgegeven, het technisch hulpmiddel er ook toe dient om binnen te dringen in een geautomatiseerd werk.

Het onderscheid tussen het technisch hulpmiddel en de technische infrastructuur berust op het onderscheid tussen het 'detecteren, overnemen en transporteren van gegevens' en 'opslag van de overgenomen gegevens'.

De Raad werpt de vraag op of het 'onderzoek in een geautomatiseerd werk' niet beter als één geheel van onderzoekshandelingen zou kunnen worden benaderd waarbij vervolgens onderscheid wordt gemaakt tussen de software (het technisch hulpmiddel) en de hardware (de technische infrastructuur). Dat voorkomt discussies over de vraag of gegevens zich nog in de overname- of transportfase dan wel al in de definitieve opslag bevinden en daarmee of de gegevens onder het regime van het technisch hulpmiddel dan wel de technische infrastructuur vallen.

Artikel 5.4.2

Merkwaardig is dat in het tweede lid de term 'vastleggen' wordt gebruikt, omdat een technisch hulpmiddel alleen (nadat is binnengedrongen) gegevens kan overnemen. Het vastleggen (opslaan) geschiedt op de daarvoor bestemde technische infrastructuur (kort gezegd: de computersystemen/servers van Digit waarop de overgenomen gegevens worden opgeslagen).

Artikel 5.4.6

In lid 1 wordt beschreven dat een technisch hulpmiddel de overgenomen gegevens automatisch transporteert naar een technische infrastructuur alwaar de gegevens worden opgeslagen. Deze formulering suggereert dat er per definitie geen sprake is van tussentijdse (tijdelijke) opslag op of door het technisch hulpmiddel zelf. Dat is een opmerkelijke suggestie, omdat voor het permanent opslaan van door een technisch hulpmiddel overgenomen gegevens dikwijls nodig is dat die gegevens gecompriemd en versleuteld worden verzonden naar de infrastructuur van politie/OM (Digit). Het comprimeren en versleutelen van de overgenomen gegevens veronderstelt een tijdelijke opslag van die gegevens door het technisch hulpmiddel zelf.

¹⁸ NvT, p. 43 Dezelfde omschrijving werd al gebezigd in de NvT bij het Besluit onderzoek in een geautomatiseerd werk (Stb. 2018, 340, p. 33.).

Raad voor de
rechtspraak

datum 28 januari 2026
pagina 11 van 15

Artikel 5.5.1

In lid 3 van deze bepaling wordt de noodzaak van een herkeuring gekoppeld aan (kort gezegd) een zodanige wijziging van de werking van een (onderdeel van een) technisch hulpmiddel, dat dit de daaraan te stellen technische eisen beïnvloedt. Het lijkt inderdaad verstandig om niet na iedere (technische) update zonder meer een herkeuring te eisen, omdat zeker bij commerciële tools wekelijks updates plaatsvinden die de werking daarvan niet steeds substantieel beïnvloeden.

Artikelen 5.5.5 en 5.6.1

Artikel 5.5.5 beschrijft de gang van zaken met betrekking tot de keuring van technische hulpmiddelen. Artikel 5.6.1 lid 1 bepaalt dat het gebruik van een ter keuring aangeboden technisch hulpmiddel nodig is voor zover het bevel van de officier van justitie inhoudt dat onderzoekshandelingen in (kort gezegd) een digitaal apparaat worden verricht met behulp van een technisch hulpmiddel.¹⁹ Dat zal vermoedelijk in het merendeel van de gevallen waarin een bevel ex artikel 2.8.16 NSv zal worden afgegeven het geval zijn.

Artikel 5.5.5 lid 2 bepaalt dat een technisch hulpmiddel ter keuring wordt aangeboden bij een keuringsdienst (tot 1 maart 2022 TNO) en dat er een keuringsrapport wordt opgemaakt. Het opmaken van een keuringsrapport wordt niet gebonden aan nadere voorwaarden (zoals: voldoen aan de technische eisen van de artikelen 5.4.1 t/m 5.4.6), zodat de indruk ontstaat dat iedere keuring een positieve uitkomst zal hebben. Keuring is evenmin een noodzakelijke voorwaarde voor het kunnen inzetten van een technisch hulpmiddel. Dat roept de vraag op wat de toegevoegde waarde is van het keuringsregime; werkt het wel voldoende als waarborg?

Artikel 5.6.1 lid 3 laat de mogelijkheid open dat een niet ter keuring aangeboden technisch hulpmiddel *na gebruik* alsnog wordt gekeurd of herkeurd. De officier van justitie moet de uitkomst daarvan in een proces-verbaal (laten) vastleggen. De vraag rijst hoever deze verslagleggingsplicht strekt: volstaat de vermelding dat een technisch hulpmiddel ter keuring is aangeboden, volstaat de vaststelling dat er een keuringsrapport is opgemaakt, of moet worden vastgesteld dat het keuringsrapport aan alle in artikel 5.5.5 lid 3 opgenomen vereisten voldoet? De Raad vermoedt, nu de afgifte van een keuringsrapport geen noodzakelijke voorwaarde is om een technisch hulpmiddel in te kunnen zetten, dat de verslagleggingsplicht in de praktijk beperkt blijft tot de vaststelling dat er een keuringsrapport is opgemaakt.

Uit artikel 5.5.5 lid 3 volgt dat in het keuringsrapport onder meer *de mate waarin* het technisch hulpmiddel voldoet aan de technische eisen als bedoeld in de artikelen 5.4.1 t/m 5.4.6 uiteen wordt gezet.

Deze formulering suggereert dat een technisch hulpmiddel niet volledig aan de vorenbedoelde technische eisen hoeft te voldoen. In theorie is dus voorstelbaar dat een technisch hulpmiddel wordt ingezet zonder dat (voldoende) gewaarborgd is dat onbevoegden de werking daarvan kunnen

¹⁹ Wij geven in overweging om de formulering in lid 1 te vereenvoudigen, bijvoorbeeld: “indien het bevel inhoudt dat onderzoekshandelingen worden verricht, wordt ter uitvoering van het bevel gebruik gemaakt van een ter keuring aangeboden technisch hulpmiddel.”

datum 28 januari 2026
pagina 12 van 15

manipuleren (met andere woorden: gevallen waarin een deugdelijke ‘operations security’/OPSEC ontbreekt). De vraag rijst welke mate van niet-voldoen aan de technische eisen nog aanvaardbaar zou zijn. In de NvT wordt daarover opgemerkt dat in dergelijke gevallen de officier van justitie beslist of het technisch hulpmiddel toch kan worden ingezet.²⁰ De Raad adviseert de officier van justitie ertoe te verplichten deze afweging inzichtelijk te maken in een proces-verbaal dat aan het procesdossier wordt toegevoegd.

Het Besluit houdende aanwijzing van de strafbare feiten en gevallen als bedoeld in artikel 6.1.15, derde lid, van het Wetboek van Strafvordering (Besluit aanwijzing Halt-feiten)

Overkoepelend

De laatste zin van de tweede alinea van de NvT bij het Besluit luidt:

“In het nieuwe artikel 6.1.15 van de wet zijn geen inhoudelijke wijzigingen doorgevoerd ten opzichte van artikel 77e van het Wetboek van Strafrecht”.

De Raad vraagt zich af of dat juist is. In artikel 77e lid 2 Sr staan waarborgen voor de verdachte genoemd (geen verplichting om mee te werken, schriftelijk afspraken vastleggen) die niet in artikel 6.1.15 NSv staan. In lid 5 van artikel 77e Sr staat dat de opsporingsambtenaar kan bepalen of er naar behoren is deelgenomen, maar in artikel 6.1.15 NSv staat dat de officier van justitie dit bepaalt. De Raad vraagt zich af of het juist is dat deze bevoegdheid niet aan de opsporingsambtenaar is gemandateerd, ook niet in de gevallen waarin de opsporingsambtenaar volgens artikel 2.1.1 van het Besluit zelfstandig een voorstel voor een Halt-afdoening kan doen.

Artikelsgewijze opmerkingen

Artikel 2.1.1

In lid 2 van artikel 6.1.15 NSv staat: “Deelname vindt plaats op voorstel van een opsporingsambtenaar na verkregen toestemming van de officier van justitie.” In artikel 2.1.1 van het Besluit staat: “*De strafbare feiten waarvoor een Halt-afdoening kan worden aangeboden door de opsporingsambtenaar zijn (...)*”. Kennelijk zijn er dus gevallen waarvoor de officier van justitie geen toestemming hoeft te verlenen. In het huidige artikel 77e Sr staat dat een opsporingsambtenaar een mandaat van de officier van justitie kan krijgen. De Raad vraagt zich af of het verkrijgen van een mandaat of het nemen van een besluit zonder toestemming van de officier van justitie expliciet in artikel 6.1.15 NSv moet worden opgenomen.

Artikel 2.1.3

Artikel 2.1.3 van het Besluit (uitzonderingsbepaling) lijkt op het eerste gezicht een uitbreiding te zijn van de mogelijkheid tot het toepassen van de Halt-afdoening. In de Nota van Toelichting staat: “*Artikel 2.1.3 betreft een uitzonderingsbepaling en is overgenomen uit het huidige artikel 5 van het Besluit aanwijzing Halt-feiten 2024. Het artikel is daarbij niet gewijzigd. Allereerst regelt de bepaling dat er voor andere strafbare feiten dan die zijn opgenomen in de delictenlijsten in de artikelen 2.1.1 en 2.1.2, met inachtneming van de uitzonderlijke omstandigheden van het geval en de voorwaarden uit*

²⁰ NvT, p. 50/60.

datum 28 januari 2026
pagina 13 van 15

artikel 1.1.2, eerste lid, na verleende toestemming van de officier van justitie, in individuele zaken door de opsporingsambtenaar kan worden verwezen naar Halt (onderdeel a). Daarnaast regelt de bepaling (onderdeel b) dat kan worden afgeweken van de recidiveregeling uit artikel 1.1.2, tweede lid. Een nadere toelichting op deze uitzonderingsbepaling is opgenomen in de publicatie van het Besluit aanwijzing Halt-feiten 2024 (Stb. 2024, 173).”²¹

In de genoemde ‘nadere toelichting’ staat op pagina 6:

*“4. Aanscherping van de uitzonderingsbepaling
Naast de expliciet opgesomde delicten, voorziet de uitzonderingsbepaling in het besluit in de mogelijkheid om uitzonderlijke zaken, met toestemming van de officier van justitie, naar Halt te verwijzen. De praktijk geeft aanleiding tot het expliciteren van de voorwaarden voor toepassing van deze uitzonderingsbepaling. Gebleken is dat een omvangrijk deel van de Halt-verwijzingen gebaseerd is op deze bepaling. Uit het jaarverslag van Halt volgt namelijk dat in 2021 27,8% van de Halt-verwijzingen zijn basis vond in de uitzonderingsbepaling. Bovendien is gebleken dat verwijzing van bepaalde delicten op basis van de uitzonderingsbepaling werden gemandateerd aan opsporingsambtenaren. Van uitdrukkelijke toestemming in individuele zaken was in die gevallen geen sprake. Met de aanpassing wordt beoogd het uitzonderingskarakter van de bevoegdheid te expliciteren om terughoudendheid in de toepassing te realiseren.”*

De Raad werpt de vraag op of de beperking van de ‘uitzonderlijke omstandigheden van het geval’ en de ‘terughoudendheid in de toepassing’ te verenigen is met artikel 40, derde lid, sub b, IVRK, waarin staat dat jeugdstrafzaken daar waar passend en wenselijk buitenstrafrechtelijk dienen te worden afgedaan. De Raad wijst in dit kader ook graag op het eerder uitgebrachte advies waarin de Raad aandacht vraagt voor het belang van verdere uitbreiding van de mogelijkheden tot ‘*diversion*’ in het jeugdstrafrecht.²²

Daarnaast noemt de Raad in dit verband de beperkte zittingscapaciteit van jeugdstrafrechters. Het afdoen van minder zaken bij Halt kan er in de praktijk toe leiden dat meer zaken voor de rechter zullen worden gebracht en de doorlooptijden daardoor zullen oplopen.

Artikel 1.1.2

De Raad vraagt opnieuw aandacht voor het vereiste van een bekennende verdachte om een Halt-afdoening aan te kunnen bieden (artikel 1.1.2 uit het Besluit). In het eerdere advies van de Rvdr ²³ is hier ook aandacht voor gevraagd:

“In het Kader Halt-feiten (p. 6) is een vrij genuanceerde paragraaf gewijd aan de ontkennende verdachte. Deze nuance ontbreekt in het Besluit. Hoewel de Nota van Toelichting duidelijk is over de achtergrond van deze keuze, werpt de Raad de vraag op of hiermee wel voldoende recht wordt gedaan aan bijvoorbeeld ‘culturele ontkenners’ of jeugdigen die uit angst voor de reactie van hun opvoeders ontkennen. Als mede beoogd wordt het Besluit ‘bij de tijd’ te brengen en beter te laten aansluiten op die praktijk, zou de ruimte er dan niet moeten zijn om ook dan – mits sprake is van overtuigend bewijs – in het belang van de minderjarige een Halt-afdoening te overwegen? General Comment No. 24 lijkt zich

²¹ wetten.nl - Regeling - Besluit aanwijzing Halt-feiten 2024 - BWBR0049846

²² [Advies van de Rvdr van 26 oktober 2023, 2023/45.](https://advies.van.de.Rvdr.van.26.oktober.2023.2023/45)

²³ Idem, p. 4.

Raad voor de
rechtspraak

datum 28 januari 2026
pagina 14 van 15

hier niet tegen te verzetten. De voorwaarden die daar worden genoemd moeten worden geïnterpreteerd als waarborgen ter bescherming van de belangen van de jeugdige, niet als een voorwaarde die bepaalde jeugdigen uitsluit van 'diversion'. Doel is te voorkomen dat jeugdigen zich gedwongen voelen een bekentenis af te leggen.

De Raad signaleert deze problematiek en adviseert hier in de NvT aandacht aan te besteden dan wel te kiezen voor andere terminologie in het Besluit."

In de NvT is hier weliswaar aandacht aan besteed, maar niet zodanig dat dit leidt tot wijziging van het eerdere standpunt van de Raad. De Raad benadrukt hierbij dus nogmaals het eerdere standpunt en doet daarbij de suggestie om de terminologie van artikel 1.1.2 lid 1 sub c Besluit aan te passen.

IT-GEVOLGEN

De Raad voorziet geen substantiële IT-effecten vanwege deze eerste tranche Besluiten (nu het alleen gaat om de Besluiten, niet om de bepalingen waarin deze hun grondslag vinden).

WERKLAST

De Raad voorziet geen substantiële werklasteffecten vanwege deze eerste tranche Besluiten (nu het alleen gaat om de Besluiten, niet om de bepalingen waarin deze hun grondslag vinden).

CONCLUSIE

Sommige Besluiten stuiten in hun huidige vorm op een aantal bezwaren. De Raad vraagt u daarom deze Besluiten op de in dit advies genoemde onderdelen te verduidelijken of aan te passen.

TOT SLOT

Indien na het uitbrengen van dit advies het Besluit op belangrijke onderdelen wordt gewijzigd, dan wordt de Raad graag in de gelegenheid gesteld daarover aanvullend te adviseren. Met het oog op de voorbereiding van de gerechten op de invoering van het uiteindelijke Besluit, stelt de Raad het op prijs als hij geïnformeerd wordt over de plaatsing van de definitieve tekst in het Staatsblad.

Hoogachtend,

mr. R.C.C. van Leest

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 28 januari 2026
pagina 15 van 15

BIJLAGE I: WETSTECHNISCH EN REDACTIONEEL COMMENTAAR

* Over **het Besluit slachtoffers van strafbare feiten 202X**:

Zouden twee nummers niet volstaan voor de aanduiding van artikelen? Dat is wel zo overzichtelijk.

* Over **het Besluit heimelijke bevoegdheden**:

- NvT, p. 34. In de 7de zin van de laatste alinea wordt gesproken over ‘hogere waarborgen’, maar een betere formulering lijkt: ‘strengere waarborgen’.

- art. 4.2.1 : Onder c) wordt verwezen naar: “de eventuele wijziging van de werking van de software”. Taalkundig juist is: “een eventuele wijziging van de werking van de software”.

- art. 4.2.2 : ‘integriteit en betrouwbaarheid’

Wat betekent ‘betrouwbaarheid’ in dit verband? Is dit wel een goed gekozen term, nu wordt bedoeld op een in technische zin correcte vastlegging van gegevens (integriteit van data) en niet op het vertrouwen dat de (eind)gebruiker van die gegevens daarin zou mogen stellen (betrouwbaarheid van de inhoud).

- NvT, p. 37 onderaan:

“De software dient daartoe ingericht te zijn en zich vervolgens zoveel als mogelijk (*Raad: te*) kunnen beperken tot de in het bevel genoemde publiek toegankelijke bron of een onderdeel van die bron.”²⁴

“De software moet qua werking ~~en opzet~~ zo specifiek mogelijk de opgegeven bron “crawlen”²² (*Raad: en scrapen*).

- art. 4.2.5

Lid 2: De formulering “voorziet van” is ongelukkig gekozen, omdat die formulering suggereert dat er gegevens aan de overgenomen gegevens worden toegevoegd. Dat zou de integriteit van de overgenomen gegevens schaden. Een meer adequate formulering zou mogelijk zijn: “de software registreert de datum en tijd waarop het overnemen plaatsvindt, alsmede de online vindplaats van de gegevens.”

- Artikelen 5.4.4 en 5.4.5

Ook hier is gekozen voor de formulering ‘voorzien van’.

Artikel 5.4.4 stelt de eis dat het technisch hulpmiddel de overgenomen gegevens voorziet van een ‘uniek gegeven’ (*Raad: vermoedelijk wordt hier bedoeld op een uniek identificerend kenmerk*) en artikel 5.4.5 stelt de eis dat de overgenomen gegevens worden voorzien van (kort gezegd) een datum- en tijdstempel. De vraag is in hoeverre deze verplichtingen verenigbaar zijn met de in artikel 5.4.3 lid 1 vervatte eis dat geen wijzigingen mogen worden aangebracht in de overgenomen gegevens. Dezelfde opmerking geldt voor artikel 5.6.7 lid 3, waarin is bepaald dat een technische infrastructuur de opgeslagen gegevens voorziet van een datum- en tijdstempel.

²⁴ NvT, p. 37.